

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Eivsdem Cyrilli episcopi Alexandrini, ad Joannem Antiochenum episcopum,
& Synodum ibidem congregatam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

ANNO CHRISTI 417

αὐτὸς ἦν ἐν αὐτοῖς ὁ λαλῶν ὁ ἐν-
 δουθεροπῆσας λόγος· δι' οὗ, καὶ μεθ'
 οὗ τῶ θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, δόξα,
 κράτος σὺν ἁγίῳ πνεύματι, νῦν, καὶ
 ἀεὶ, καὶ εἰς ὅσον αἰῶνας τῶν αἰώνων.
 ἀμήν.

Verbum enim homo factum, ipsum erat quod in illis loquebatur. Per quod & cum quo, Deo & Patri honor, gloria, imperium cum sancto Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΥΡΙΑΛΟΥ
 Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, πρὸς
 Ἰωάννην Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας,
 καὶ πλὴν συναχθεῖσαν ἐκεῖ συνό-
 δον.

EIVSDEM CYRILLI
 episcopi Alexandrini, ad
 Joannem Antiochenum epi-
 scopum, & Synodum ibi-
 dem congregatam.

ΟΥΚ ἱρέμισεν ὁ δράκων, ὁ
 ἄποστατός, τὸ παρὰ λεπὸν Ἀλη-
 θῆς καὶ θεομάχον ἔθνος, οὔτε μὲν
 κατέληξε πώποτε τῆς ἐνούσης αὐτῶ
 δυσροπίας· ἀκατάπαυστον δὲ τῶ
 φθόνον καὶ τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν
 αἰδίων ἐν ἑαυτῶ, γλώσσας ἀκρατεῖς
 αἰοσίων ἐ βεβήλων ἀνθρώπων, κε-
 κρωτηρασιζῶν ἐχόντων πλὴν σω-
 εἰδησιν, ἀνταναστήσαι τετόλμηκε τοῖς
 τῆς ἀληθείας δόγμασιν. ἀλλ' ἦλω παν-
 τὰ ἄρα, καὶ νεκρῶνται, ἀπερχόμενοι αὐτῶ
 πλὴν σαμῶτητα, καὶ τῶν ἐχειρημα-
 των πλὴν δυνάμιν ἀποφαίνοντες τῶ
 πάντων ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ. πλεί-
 σοι μὲν οὖν καὶ ἡμῶν τοῖς ἁγίοις
 ἡμῶν πατράσι μεμαχημένοι, καὶ κατ'
 τῆς ἀρετῆς δόξης τῶν ἑαυτῶν ἀδυ-
 ροσομίας ὄπλα κινήσαντες, ἀλλ' ἠλέγ-
 χοντο θρασυῖς ὄντες καὶ ἀμαθεῖς, καὶ
 κενολογῶντες μάλλον, ἢ ἰσοῦ ἐγνω-
 κότες ἢ κατὰ ἀλήθειαν τῶν, ὅσα βεβῆ-
 ῶν αὐτῆς τῆς ἀληθείας μαρτυρούμε-
 να, ὡς εἶεν ὀρθὰ καὶ ἀμώμητα, καὶ
 διαβολῆς ἀπάσης ἰστέρεα. ἐπει-
 δι δὲ πρὸς ἐκείνοις ὁ δυναστείας ἀ-
 πάσης διρετής καὶ διδάσκαλος ἡγήρεν
 ἡμῖν τὰς Νεστορίου κακοφωνίας,
 Concil. Tom. 6.

NON conquiescit draco il-
 le desertor, vere infesta
 Deoque aduersa bestia, nec vn-
 quam a sua improbitate de-
 sistit; sed incessabilem illam
 inuidenciam contra sanctas ec-
 clesias in se ipso conceptam
 parturiens, effrenatas impio-
 rum profanorumque hominum
 cauteriatam conscientiam ha-
 bentium linguas contra veri-
 tatis dogmata ausus est exci-
 tare. Verum Christo omnium
 nostrum saluatore improbita-
 tem illius violentumque cona-
 tum irritum reddente, depre-
 hensus vbique ac victus est.
 Plurimi itaque ante nos extite-
 runt, qui sanctos patres nostros
 impugnarunt, bellumque con-
 tra ineffabilem Christi gloriam
 effrenato ore mouerunt: sed
 deprehensi sunt temerarii &
 indocti, & vaniloqui magis,
 quam aliquid eorum reuera
 nosse, quibus ab ipsa veritate
 testimonium perhibetur quod
 recta sint & integra, & ab om-
 ni calumnia longissime remo-
 ta. Postea vero quam præter
 eos ille omnis impietatis in-
 uentor ac doctor, Nestorii vo-
 cum nouitates nobis excitauit;
 Ggg

* ἀκατάπαυστον

* ἀποφαίνοντες

* ἰστέρεα

* κακοφωνίας

CA. XLIV.

1. Τη. 4.

ecce iam per Dei gratiam, da-
 tamque nobis ab illo intelligen-
 tiam, omnes vno ore illum apo-
 statam anathematizamus, glo-
 riosum patrum nostrorum ze-
 lum imitati, viriliterque contra
 inimicos crucis Christi nos ge-
 rentes, ac veram fidem colen-
 tes, atque in ecclesiis docentes,
 non assentiendum esse illius bla-
 sphemiis, duos dicentis Chri-
 stos, & filios; vnum quidem na-
 turalem & verum, nempe illud
 ex Deo Patre Verbum; alterum
 vero adoptione & gratia, illum
 videlicet ex femine David: sed
 secundum sinceram irreprehen-
 sibilemque fidem, quæ iam in-
 de ab initio ad nos descendit,
 vnum Filium & Dominum Ie-
 sum Christum, ipsum nimirum
 incarnatum & hominē factum
 Dei Patris Verbum, iuxta san-
 ctorum patrum confessionem:
 ita vt vnus idemque sit & dica-
 tur qui diuinitus ex Deo Patre,
 vt pote Verbum illius, & ex eius
 substantia naturaliter procedit,
 & qui ex femine David
 secundum carnem, hoc est, ex
 sancta & Dei genitrice virgine
 Maria ortus est. Non enim al-
 ium atque alium, vt dixi, tradi-
 derunt nobis qui ab initio ipsi
 viderunt, ac ministri fuerunt
 sermonis: sed vnum & eundem
 Deum simul & hominem, vni-
 genitum ac primogenitū; vt il-
 lud quidē habeat vt Deus, istud
 vero vt homo. Factus est enim
 inter multos fratres, ad nostram
 similitudinem sese demittens,
 non alium hominem, vt qui-
 busdam visum est, sibi adiun-
 gens, sed idem ipse reuera factus
 homo, & id quod erat, esse non desinens. Nam cum ex natura
 Deus & impatibilis esset, ideo in propria carne voluntarie passus est.

Luc. 1.

Rom. 8.

ἰδοὺ δὴ σύμπαντες διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χά-
 ριν, καὶ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἀπὸ αὐτοῦ
 σωῆσιν, μιᾶ γλώσσῃ (Ϟ) ὁποσάτις
 ἀναθεματίζομεν, (Ϟ) ἀκλειᾶ τῆν πα-
 τέραν ἰσχυραποιῶτες ζῆλον, καὶ κατα-
 δριζόμενοι τῆν ἐχθερὸν τοῦ σαυροῦ τοῦ
 Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀληθῆν πρεσβύοντες
 πίστιν, καὶ διδάσκοντες ἐν ἐκκλησίαις,
 μὴ ταῖς ἐκείνων διανοθείαις περὶ-
 δεῖσθαι μάλλον, δύο λέγοντος Χριστοῦ,
 καὶ υἱοῦ, ἕνα μὲν φύσις ἐστὶν ἀληθῆν,
 (Ϟ) ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, ἐστὶν δὲ
 θεὸς καὶ ἁρπαξ, (Ϟ) ἐκ σπέρματος
 τοῦ Δαυὶδ. ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνωθεν
 καταβαίνουσαν εἰς ἡμᾶς ἀκραιφνή καὶ
 ἀνεπίληπτη πίστιν, ἕνα υἱὸν καὶ κώ-
 ριον Ἰησοῦ Χριστόν, (Ϟ) ἐκ θεοῦ
 πατρὸς λόγον, ἐνανθρωπήσασα καὶ σε-
 σαρκωμένη, καὶ τὴν τῆν ἀγίων πα-
 τέραν ὁμολογίαν. ὥστε αὐτὸν εἶ-
 ναί τε ἐλέγεσθαι ἐκ θεοῦ πατρὸς θεϊ-
 κῶς, ὡς λόγον αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς οὐσίας
 αὐτοῦ παρελθόντα φυσικῶς, καὶ ἐκ
 σπέρματος Δαυὶδ καὶ σαρκὰ, ἡρωῦ
 ἐκ τῆς ἀγίας καὶ θεοτόκου Μαρίας. οὐ
 γὰρ ἕτερον, καὶ ἕτερον, ὡς ἐφω, ἀρρέ-
 δισαν ἀπὸ ἑργῆς αὐτόπται, καὶ ὑπη-
 ρέται γυρόμενοι τοῦ λόγου, ἀλλ' ἕνα καὶ
 αὐτὸν θεὸν τε ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπον,
 μονογενῆ, παροτόπικον ἵνα τὸ μὲν ἔχῃ
 θεϊκῶς, τὸ δὲ ἀνθρώπινως. ὅτι γέγονεν
 ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς, τὴν περὶ ἡμᾶς
 ὁμοίωσιν ἰσχυρῶν, καὶ ἐκ ἀνθρώπου
 ἄλλον σωματικῶς ἑαυτῶν, κατὰ φρονεῖν
 ἐδοξέυσαν, ἀλλ' αὐτόρημα γυρόμενος
 ἀνθρώπος, καὶ ἐκ ὁποσάτις τῆς ἐξ
 ἡμῶν. θεὸς γὰρ ὢν φύσις καὶ ἀπαθείς,
 διὰ τὸ τοῦ σαρκὸς τῆς ἰδίας πέπονθεν ὁμῶν.

ANNO
CHRISTI
431.

* ἀνωθεν

* πρ

ANNO CHRISTI 419

οὐ γὰρ τὸ ἐξ ἑαυτοῦ ἰανὸς σῶμα δέδωκεν ἑαυτὸν ἡμῶν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν ὁμοιογενῆς τῷ θεῷ λόγῳ γυμνῶς ἀνθρώπου ὡς ἁμῶν ἱερεῖον προσεκόμισε τῷ θεῷ & πατρί. ἡμεῖς οὐκ ἀγαθαῖς λαμπραῖς ἡμαῖς ἐπιτύποις ἀγνῶν ἑορτῶν, συνεβελημῶν δεικνύοντες τῆς Νεστορίου κακοδοξίας καὶ Φωνῆς ἀπίστου παρ' ὁποῦν, εἰ τῆς ἐκείνου συμβαίνει ψευδοθεολογίας. κενώρηκε γὰρ καὶ πάντων τῶν τὰ ἴσα φρονούντων ἐκείνων, ἡρώων καὶ πεφρονηκότων πώποτε, τὸ διπολύτως ἡμαῖς τε καὶ τῶν ὁσίωντων ἡμῶν, εἰπεῖν ὅτι ἀγαθὰ μακάριον ἔστιν ἡμῶν λέγοντας δύο, καὶ δύο χεῖρας· εἰς γὰρ ὡς ἐφω, κηρὺν τῆς πατρὸς καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐκείνων Χεῖρας, καὶ ἡμῶν καὶ κύριος, ὁ μονογενῆς τῷ θεῷ λόγος, ἐν ὁμοιωματι ἀνθρώπων γυμνῶν, καὶ γήματι ἀρετῆς ὡς ἀνθρώπου, κατὰ τὴν τῆς Ἐφωπέτου Παύλου φωνῆς. ὅτι τὴν τῆς κελου σαρκὰ ἐψυχῶσαι φανερὴ ψυχῆ νοεῶν, δέδεικται πλεισταχὸς ταῦτα ἐν τῇ πατρὶς Ἀρμενίῳ ἐπιστολῇ τῆς ἀληθείας λόγον ὀρθοπομῶν διεκλήριξε σαφῶς ὁ ὁσίωντος καὶ θεοσεβέστατος ἀδελφὸς ἡμῶν καὶ συνεπίσκοπος Πρόκλος, ἀνὴρ βίσεβης, καὶ τοῖς τὰ ὀρθὰ διασφύρουσιν ἀνταποδύεσθαι μεμνηστικῶς, ὅτι καὶ νικᾶν ἔδος ἀπὸ πρεσβύτων τῶν ἀληθῶν. διαβεβλημῶν δὲ δόξας, Διοδώρου τῆς φημι καὶ Θεοδώρου, ἢ καὶ ἐπέσαν ἱανῶν οὐκ ἡμῶν ἐκ ἐπαγεῖν, ἵνα μὴ πὶ λέγομι φορπκὸν, διὰ τὸ ὅλοις ὡσπερ ἰστοῖς κατενεχθῆναι τῆς δόξης Χεῖρος, μηδεὶς ἐπιφημιζέτω, σαφρακαλοδομῶν, τοῖς ἀγίοις, καὶ ὀρθοδόξοις ἡμῶν πατράσιν,

Neque enim alterius cuiuspiam corpus pro nobis dedit; sed ipsum vnigenitum Dei Verbum homo factum, vt immaculatam victimam se Deo & Patri obtulit. Proinde æquum fuit hilariter his de causis festum diem agere, eiecta iam simul cum peruersa Nestorii opinione, omnia a quocumque emissã voce, quæ cum illius mendaciis concuerent. Proceedit enim aduersus omnes, qui pariter cum illo sentiunt, vel etiam aliquando senserunt, quod & nos & sanctitas vestra absolute diximus, anathematizare nos eos, qui duos filios vel duos christos dicunt. Vnus enim, sicut dixi, cum a nobis, tum etiam a vobis prædicatur Christus & Filius & Dominus, illud vnigenitum Dei Verbum in similitudine hominum factum, & habitu, secundum sapientissimi Pauli vocem, vt homo inuentum. Quod autem Christi carnem animam intelligente animatam esse dicamus, id sæpenumero iam ante demonstratum est. Et in epistola ad Armenios, cum sermonem veritatis recte tractaret, diserte prædicauit sanctissimus & religiosissimus frater noster & coepiscopus Proclus, vir pius, & ad certam aduersus eos, qui quæ recta sunt peruertunt, exercitatus, & ex veritatis assuetudine victoriam reportare assuetus. Infames autem opinioniones, Diodori inquam, ac Theodori, & aliorum quorundam, quos non laudare satius erat, ne quid grauius dicam, propterea quod plenè veluti velis aduersus Christi gloriam orthodoxisque patribus nostris,

* παρ' ὁποῦν

* ἡρώων

* ὁσίωντος

Philipp. 2.

† Exstat hæc epistola ad finem Concilii istius.

Athanasio, inquam, Basilio, Gregorio, Theophilo, & reliquis tribuat, ne quo pacto hæc nonnullis scandali fiat occasio, existimantibus reuera ita sensisse ac docuisse viros totius rectæ fidei custodes, quique contra peruerfas opiniones non modo Nestorii, sed etiam aliorum, qui idem quod Nestorius ante ipsum senserant, & literis mandarant, oppositos libros reliquerunt. Optamus autem ut omnes res suas agant, neque turbas ecclesiis excitent, iam per Christi gratiam, & episcoporum vbique terrarum vigilantia sedatas; neque vel sibi ipsis, vel aliis negotia denuo facessant. Ceterum qui cum Nestorio aliquando senserunt, nunc vero ex animo resipiscentes, a nugis illius discedunt, mutataque voluntate rectam integramque fidem complecti proponunt; eos suscipere oportet, nec cuiquam illorum, præteritorum culpa conuicium facere; ne qua ratione ex ea re occasio nonnullis præbeatur, ut cunctantius ad meliora festinent. Si enim eos qui corporalibus morbis tenentur, ab illis liberari cupimus, iisque congratulamur vbi id contigerit; quomodo non magis gaudebimus, si is qui seductus fuerat, conuertatur, & cum conscientia bona ad veræ cognitionis lucem accurrat? *Enc. 15.* Nam quod ipsi quoque angeli festa super huiusmodi rebus celebrare soleant, nihil ambigit sanctitas vestra, ut quæ ista docere & in omnibus ecclesiis exponere soleat, & Saluatoris nostri verba non ignoret. Illud tamen vos tamquam fratres &

Αθανασίῳ τε Φημι, καὶ Βασιλείῳ, Γρηγορίῳ τε, καὶ Θεοφίλῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς, μὴ ἄρα πως σκανδάλου ᾠσέφασιν τὸ χεῖμα ἁγῶν τῶν ἰσων, οἰηθεῖσι καὶ Ἀλήθεῳ οὕτω φρονῆσαι καὶ διδάξαι ᾧ ἀπάσης ὀρθότητος Ἐπιμεληταίς· καὶ οὐ τῆς Νεστορίου μόναις κακοδοξίαις ἀπεχρησθῆναι ἀφέντας βίβλους, ἀλλὰ ἔ τῆς τῆν ἐτέρον, οἱ τὰ Νεστορίου ᾠσέ αὐτῶν πεφρονήκασι τε καὶ γεγράφασιν. βιβλίον δὲ πάντας ἰδιοπραγεῖν, καὶ μητε δορυβοῖς τῆς ἐκκλησίας ἐγείρειν, ᾧ ἤδη καταπρημῆσαντας χεῖρι τῆ Χειροῦ, καὶ διὰ τῆς νήψεως τῆν ἀπανταχοδ μωσαγωγῶν, μήτε μὲν ἀνασκαλῶν ἐαυτοῖς ᾠσέματα. χεῖ δὲ καὶ ᾧ τὰ Νεστορίου πεφρονήκασι πῶποτε μετὰ γνώσκοντας καὶ Ἀλήθεαν, καὶ ἀποφωτῶντας μὲν τῆν ἐκείνου φλυαριῶν, μεθορμιζομένοις δὲ ᾠσέ τῆ ἐδέλειν πῶ ἀμώμητον ἐλέσθαι πῆσιν, δεκτοῖς εἶναι, καὶ μὴ ὀνειδίξῆσθαι τῆν ᾠσέφασιν ἔνεκα, μὴ ἄρα πως ὄκνου ᾠσέφασιν ἰσὶ τῆς εἰς τὰ ἀμείνω μετὰδρομῆς ἐπὶ γράσθαι τῆτο. εἰ γὰρ ᾧ ὄντας ἐν δῆρῶσῆς σωματικαῖς ἀπαιλλάξῆσθαι πούτων βιβλίον, καὶ σμνηδομίον τύπου συμβάντος αὐτοῖς, πῶς οὐ * πολὺ μᾶλλον * ἠδεῖν ἰσὶ δὲ Ἐπιστρέφοντες ποδ πεπληνημῆρου, καὶ ᾠσέ τῆς ἀληθεῖς γνώσεως μὲν σμειδῆσεως ἀγαθῆς ἀτῶντος φῶς; ὅτι γὰρ πῶ Ἐπὶ τούτοις ἐορτῶν Ἐπιτελεῖν ἔδος ἔ τῆς ἀγγέλοις, οἰδεν ἡμῶν ἡ ὀσιότης, τῆτο διδασκουσα, καὶ ἐν ἀπάσῃς τῆς ἐκκλησίας ἐξηγουμένη, καὶ τῆς τῆς σωτήρος ἡμῶν ἐκ ἀγνωσθῆσθαι φωνῆς. ἐμείνο μὲν τοῖ παρακαλοδομῶν ὡς ἀδελφοῖς καὶ

ANNO CHRISTI 431. * κληρικοις

συνδιδασκαλοῖς, παρεγγυήσαι τοῖς κληρικοῖς, μὴ ἔπειρα λαλεῖν, ἐν ἐκκλησίαις μάλιστα, ὡς τὰ ὄρθα, καὶ δεδοκιμασμένα, καὶ εὖ ἔχειν δόξαντα. ἔπεισαι δὲ μᾶλλον τῇ τῆς ὀρθῆς πίστεως ὁμολογίᾳ. καὶ μάλιστα μὴ μὴ ἔπιτρέχειν τοῖς ὡσεὶ τούτων λόγοις. εἰ δὲ δὴ πού τις αἰδέσθῃ χύοιτο, διὰ τοῦτο χελεύω μυσταγωγῆσαι ὑμᾶς, μηδαμοῦ παρεχόμενα τῆς ὀρθότητος εἶναι ἢ τῆς πίστεως λόγον. ἐπειδὴ δὲ τὰς τῆς δορυβίων ἀφορμὰς ἀποκείρεται χεῖρ διὰ τῆς νήφειας τῆς ὑμῶν ὀσιότητος, ὅπως ἐνομίσαμεν ἔχει καλὸν, τὸ τοῦτο ἐπεγράψαμεν. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἢ κληρικῶν ἢ μοναχῶν ἐγκαλῶνται παρὰ ὑμῶν, ὡς κοινωνήσαντες μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ, φρονούμετες δὲ ἐπὶ εἰς δεῦρο τὰ τῆς διεσεβοῦς Νεστορίου, ὡς κείδω τούτοις ἀκρόασις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις μᾶλλον, καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς ἰδύνοισιν αὐτῶν, καὶ ζητήσις ἀκριβῆς τῆς λεγομένης. εἰκὸς γὰρ, ἔσθ' ἐγκαλεῖν ἐδέλοντας, ὡς οὐδενὸς ἀνεχόμενου ἔσθ' παρ' αὐτῶν. ὡς ἐπέειπα λόγοις, τοῖς ἐξωδικασθεῖσι ὡς ἐνοχλεῖν. πολλῶν δὲ ἀμεινῶν καὶ δικαιοσύνης τὰς ἐκκλησιαστικὰς ζητήσεις ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κινεῖσθαι, καὶ τυποῦσθαι, καὶ μὴ ὡς ἐπ' ἑστέροις ἡσίν, οἷς ἀπὸ εἰρη καὶ ἀναρμωσος παντελῶς ἢ ἢ τῆς τούτοις διαίτα. ὡς ἐπέειπα πάλιν παρὰ σοὶ ἀδελφότητα. ὑμᾶς εἰ σὺ ἡμῖν ἐν κείῳ ὡς ἐσαγγράβει.

* ἐπέειπα αὐτῶν * ὡς ἐπέειπα * ἐπέειπα * ὑμῶν

magisterii socios obsecramus, vt clericis vestris præcipiatis, ne alia loquantur, præsertim in ecclesiis, præter ea quæ vera ac probata, & bene habere iudicata sunt: sed potius vt rectæ fidei confessionem sequantur, maxime vero ne facile ad sermones de eiusmodi rebus profiliant. Quod si qua necessitas coegerit, eo quod aliqui in mysteriis fidei instruendi sint; nullo modo de fide sermonem a rectitudine fidei deflectere sinant. Quia vero turbarum occasiones per sanctitatis vestræ vigilantiam præcidendæ sunt, propterea quæ in rem fore censebamus, hæc perscripsimus. Si quibus ergo clericis vel monachis a nonnullis obiciatur, quod cum ecclesiæ communicauerint, cum impio Nestorio hucusque sentiant: his in ecclesiis potius audientia proponatur, & apud vos, qui illas regitis; eorumque dicta accurate examinentur. Nam verisimile est, eos qui tales accusare volunt, quasi nemo sermones illorum admittere sustineat, apud non ecclesiastica tribunalia tumultuari. Est autem multo melius, multoque iustius, ecclesiasticas quæstiones in ecclesiis agitari ac definiri, quam apud alios, quibus etiam huiusmodi causarum iudicium prorsus non conuenit. Salutate fraternitatem, quæ apud vos est. Quæ nobiscum est, in Domino vos salutat.

Ggg iij